

M I L A N

R Ú F U S

B Á S E Ň

A Č A S

NAN
PAWE
2004

MILAN RÚFUS ♦ BÁSEŇ A ČAS

M I L A N

R Ú F U S

B Á S E Ň

A Ć A S

SKRYTÝ SVET BÁSNE

Odkiaľ si prišla k nám?
A načo ti je slovo?

Hovoriť to isté,
len povedať to novo?

Hovoriť takisto,
no rieknúť čosi nové?

Čo nám to ukryvaš,
báseň, v tom tvojom slove?

A rozmnožuješ ním
i poznanie i krásu.

Vestálka večného.
A pritom dcéra času.

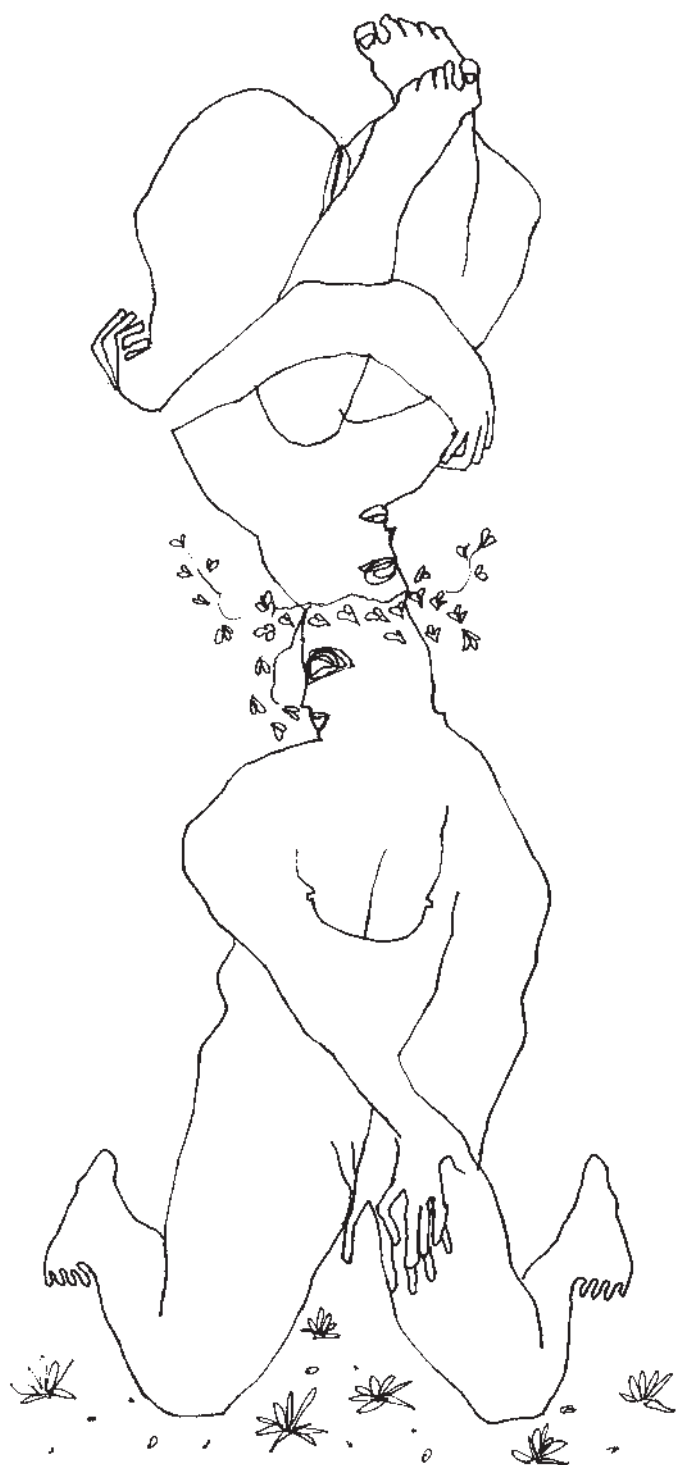
NEZNÁMA, ZVANÁ DUŠA

Len si
a zbieraš údery.
Od známa,
od neznáma.

Kto ti, čo, kedy uverí?
Si sama, vôbec sama.

A kde si v tele?
V svojom domove?
I sama sebe fantóm?

Len Boh ti na to
možno odpovie.
Nemluvným esperantom.

Uprostred dejín

Bát sa a báť.
Stotisíckrát.

Riekni mi, prečo.
Čoho je rečou
ten večný strach?

Prach si a v prach...?
Len ja? Či všetci?
Bolia ma veci.

Vieš Ty, tam kdesi,
čo nás to desí?

Vieš, ako všetko
o svojej Zemi.

No nepovieš to.
Lebo si nemý?

Nie. Nepovieš to,
lebo si Múdry.

Tu som Ti – pohľad,
alebo udri.

ZÁZRAČNÝ KOLOTOČ

Presne tak ako vlni
voňajú orgovány.

Rovnakým tónom na nich vedú
krídlatý hovor matky medu.

Tak isto, v čase jarnej piety,
zhadzuje magnólia kvety -
ich svetlý oheň na nej zhasne.
Že je už koniec jarnej básne,
ohlási nebu prvým listom,
zeleným vavrínom.

Všetko je navždy o tom istom.
A navždy o inom.

Že Ktosi, kto vždy chodí sám
- necestou iba jemu známou -
od blízka živých drahokamov
sunie nás mlčky do Nikam.

Už netykám, už onikám
veciam,
keď oslovím ich tichú domovinu.

Rieky sa pritom opýtam,
kto ju to naučil
tak bez výhrady plynúť.

V PREHRATOM SPORE

Báseň už nenapíš,
priateľu.
Dost už bolo.

Opusť to štíhle kanoe
a vydaj z ruky veslo.

Bez neho dokončíš
to aj tak tiché sólo,
kde holá súcnosť píše si
večítú báseň bez slov.

Blíži sa veľká tíš,
kam odchádzajú slová.
Báseň už nenapíš.

Preto ju píšem znova.

ZÁLUDNÉ HODY SLOVA

Na bujnej pastve slov
si moje tiché sólo
konalo svoju málovravnú púť.

Čo tých slov bolo,
čo ich tam len bolo!
Aj kravičku by od nich mohlo zduť.

Ibaže tak ma učievali doma:
„Kravku v poli nám obozretne pas.
Kto príliš má,
ten potom nevie, čo má.
A neuhádnuc mieru ani čas,
ublíži si,
tak človek ako zviera.“

Kde je už dnes to dávnodávne včera?
Hlboko vo mne
sa kdesi poneviera.

A keď mňa do mora odnesú odlivy,
pár mojich skúpych slov
ho azda oživí.

